

⁹⁰ От учебната 1873/74 г. В. Д. Стоянов е титулярен преподавател по славянски и български език и литература в Болградската гимназия (лицей) „Св. св. Кирил и Методий“.

⁹¹ Симеон Маринчов († 1880) е син на богатия градчанин Маринчо Ганчев - търговец на аби в Болград, Фокшан и на Меджидийския панаир. До 1877 г. подпомага търговията на своя баща. След обявяването на Руско-турската война (1877-78) се записва доброволец в трета рота на първа дружина на Българското опълчение, сформирано край Плоещ (7 май 1877). Напуска опълчението на 31 ян. 1878 г. Вж. *Хр. Димитров*. Село Градец..., с. 93, 123-124; НБКМ-БИА, кол. 47, п.д. № 492; Българското опълчение 1877-1878 г. Биографичен и библиографски справочник. Т. I. Първа, втора и трета дружина. С., 1998, с. 129 (I.625.47).

⁹² Д-р Начо Планински (1847-1895) - родом от Стара Загора. Завършва медицина в Националното училище по медицина и фармация в Букурещ (1863-70). По време на следването си контактува с Г. С. Раковски, Васил Левски и др., лекува четници от четата на Панайот Хитов (1868), член и основател е на българското читалище „Братска любов“ в Букурещ. През 1870 г. се завръща в България и работи като лекар в родния си град (1870-71) и в Сливен (1871-78), където е избран и за председател на читалище „Зора“ (1873). По време на Априлското въстание (1876) оказва медицинска помощ на ранени четници, за което е арестуван, съден и заточен в гр. Болу (Мала Азия), а аптеката му в Сливен е опожарена. След Руско-турската война (1877-78) е амнистиран и отново се установява в Сливен като градски и общински лекар и директор на Сливенската държавна болница (1879-95). Депутат е в Областното събрание на Източна Румелия (1879-82), а след Съединението (6 септ. 1885) е народен представител в III ВНС (1886), IV и V ОНС (1886-89). Спомагателен (1869) и дописен член на БКД (1875). Умира в Сливен. Вж. *С. Табаков*. Опит..., Т. II, с. 241, 273, 312-313, 454, 497, 500, 507, 544-546; *Ел. Сюпюр*. Българската емигрантска интелигенция в Румъния..., с. 189; БВИ, 534-535. В архива на В. Д. Стоянов (НА-БАН, ф. 141к, оп. 1, а.е. 236, л. 1-4) са запазени няколко писма до него от д-р Н. Планински, писани в Сливен през 1873-74 г.

⁹³ Стефан Кънюв (1862 - ?) - племенник на Георги Станчов, син на неговия брат Кънчо Станчев от брака му с Люцка Жечова. По-късно установил се и живял в Добрич (*Л. Чолов*. Родът на Г. С. Раковски..., с. 62; ЦДА, ф. 1566, оп. 1, а.е. 104, л. 1-2).

⁹⁴ Става дума за първородната дъщеря на Георги Станчов - Мария Г. Станчова (1859-?). Учи в Котел при даскал Кири Георгиев и завършва девическата гимназия в Стара Загора (1874). През 1879 г. сключва брак с котленец Петър хаджи Тинев - банков чиновник във Варна. Имат четири деца: Койка Тинева (1880-1964), Тиню Тинев (1882-1962), Георги Тинев (1884-1973) и Мария Тинева (1889-1971). Вж. *В. Трайков*. Родът на Георги С. Раковски. - В: Котленски родове. Котел, 1996, 45-46; *Л. Чолов*. Родът на Г. С. Раковски..., 94-95.

⁹⁵ В личния фонд на Койка Тинева - дъщеря на Мария Г. Станчова - в ЦДА, ф. 3686, оп. 1, а.е. 142, л. 1 е запазено самото Зрелостно свидетелство („Атестат“), издадено в